

ENTREVISTA A

Montserrat Barceló Riera

directiva del sector de la recerca clínica, fundadora de l'assoc. d'executives i conselleres

Montse Barceló Riera (Granollers, 1967) és llicenciada en Medicina i directora d'operacions de la companyia sueca d'investigació clínica TFS. Postgrau en Medicina de la Indústria Farmacèutica i Mini MBA en PharmaBusiness a Londres. És sòcia fundadora de l'Associació Espanyola d'Executives i Conselleres, des d'on treballa perquè hi hagi més dones en càrrecs directius. Recentment ha estat nomenada consellera de la multinacional Kymos Pharma. Profundament vinculada al Balonmano Granollers –va ser-ne jugadora i el seu marit, porter– voldria que la celebració del Mundial d'Handbol femení el 2021 fos una fita per a la ciutat i en la lluita per la igualtat entre dones i homes, també en l'esport.

© TONI TORRILLAS

Vostè és una alta executiva del sector de la investigació clínica que va estudiar medicina. Però comencem pel principi.

Vaig estudiar a l'escola Salvador Llobet i a l'institut Antoni Cumella –com el meu marit i els meus tres fills–, tres anys de medicina a la UB i tres anys més a la Universitat de Cantàbria: em vaig casar amb un esportista [Pedro García, *Perico*, exporter del BM Granollers] i on tenia contracte l'havia d'anar seguint. Vam viure a Santander i a Alacant. Quan el meu marit es va retirar de l'elit esportiva i vam tornar aquí, em van oferir una feina en recerca clínica que em va interessar molt. La medicina, des de petita que m'havia captivat, deia que aniria a Àfrica a curar els nens que es morien... A casa no n'hi havia cap tradició, vaig ser la primera universitària de la família.

Des de gener de 2016 treballa a l'empresa sueca TFS d'investigació clínica com a directora d'operacions. En què consisteix la seva feina?

La meua companyia és una CRO (Clinical Research Organisation): fem recerca per a la indústria farmacèutica. Quan una companyia farmacèutica, biotecnològica o de producte sanitari vol llençar un producte al mercat, ha de fer uns assajos clínics amb persones –abans es fan amb animals, però aquesta part no la toquem. Nosaltres entrem quan el pacient ha de provar per primera vegada un fàrmac. Busquem centres als EUA, Canadà i Europa i

els metges ens busquen pacients que vulguin entrar en aquests estudis. Muntem la logística, recollim les dades, les analitzem i emetem un informe per al client on diem si el producte és segur, eficaç, si és diferent del de la competència...

Viatja cada setmana...

És una altra passió, m'agrada estar en contacte amb altres cultures, m'ha nodrit molt. Ara haig d'anar molt als EUA per fer-hi créixer el mercat. Des de fa 3 anys, a TFS hi ha caps mundials de department i em van promocionar a COO, Chief Operator Officer, responsable d'operacions d'una companyia amb 700 treballadors, 600 dels quals estan al meu càrrec en 20 països que haig d'anar visitant.

Com veu el nivell de la recerca al nostre país?

Es creu en la recerca, però no s'hi inverteix, amb la qual cosa no s'hi creu. El talent està marxant. Espanya i Catalunya han demostrat que amb molt pocs recursos s'ha aconseguit arribar molt lluny. Però els governs no veuen la investigació com un element estratègic. Tot i això, hi ha il·lusió: fa pocs dies vaig estar a la presentació del Barcelona Health Hub, a l'Hospital de Sant Pau, un centre de tecnologia digital innovadora en l'àmbit de la salut. I tenim estudis mundials als quals sempre participen centres catalans (Vall d'Hebron, Clínic...), sobretot en oncologia.

“La medicina m’ha captivat des de petita. A casa no n’hi havia tradició, vaig ser la primera universitària de la família”